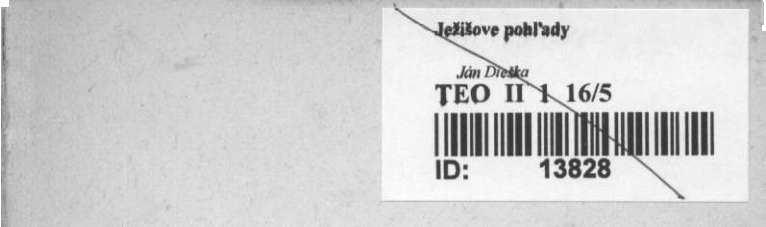

JÁN DIEŠKA, S. J.

JEŽIŠOVE POHLADY

Meditácie zo života Spasiteľovho, najmä na prvé piatky

I >

JÁN DIEŠKA, S. J.

JEŽIŠOVE POHL'ADY

Meditácie zo života Spasiteľovho,
najmä na prvé piatky

KNIŽNICA
SALEZIÁNSKEHO
ŠTUDENTÁTU

^ Ž I L I N A
Rajecká 17

Vydal Posol Božského Srdca Ježišovho — Trnava 1947

†JVODOM.

Požiadali sme vdp. P. Jána Diešku, aby nám pre časopis Posol Božského Srdca Ježišovho napísal voľačo podobného ako je dielko G. Joannes, Les Regards de Jésus. Takto vzniklý úvahy, ktoré sme uverejňovali v rokoch 1937 a 1938. Už vtedy nás mnohí povzbudzovali, aby sme ich vydali aj knižne. Dosiaľ to však nebolo možné. Ale čitatelia Posla nezabudli na tieto článočky a znova si ich žiadali.

Nechže teda tieto meditácie slúžia Bohu na slávu a dušiam na spásu i na útechu ako jeho úvahy o litániách Božského Srdca («Srdce nášho Božského Brata»).

Redakcia Posla BSJ.

BETLEHEMSKÝ POHĽAD.

Pohľad, výraz očí! . . .

Ak je čosi krásneho v ľudskom tele, sú to oči; ak je čosi hnusné — sú to oči. Videli ste utešenú nevinnosť detinského pohľadu? Kus raja je v ňom. Videli ste už hadí pohľad zločinca, vyvrheľa? Kus pekla je v ňom. Hovorí sa, že dušu možno vidieť v očiach. Oči sú zrkadlom duše, srdca.

Hľa, aký krásny býva pohľad nevinných a dobrých ľudských očí!

Akýže bude potom pohľad vteleného Boha? Pohľad malého, naoko nevládneho betlehemskeho Dieťaťa, čo leží na tvrdej slame? Predstavte si to! Čo by ste nedali, keby ste boli mohli vidieť kryštál Ježišových očí? Závrat by vás bol chytil! Závrat radosti a nadzemských citov. Tak to bolo i s tými, čo boli pri Ježiškovi, keď sa Jeho oči prvý raz opieraly o vlhké skaly betlehemskej jaskyne.

Prvý raz!?

Nie! Prvý pohľad Ježiškov istotne patri] Jeho nevinnej panenskej Matke, najkrajšiemu stvoreniu. Mária v Ježiš-

kových očiach vidí svojho Boha, Stvoriteľa, svoje Stredisko a Cieľ.

Ako sa stretlo tých dvoje očí? Bolo to stretnutie dvoch ľalí. Pod utišujúcou jasnosťou Ježiškovho pohľadu Máriina duša rozzvučala sa jednotným akordom, lebo jej »Magnificat« (»Velebí duša moja Pána«) našlo plné značenie v betlehemskej noci.

Aký posilňujúci pohľad mal Ježiško pre sv. Jozefa! Jozef, človek vnútorného života, našiel v nevinnom Dieťati predmet svojich modlitieb.

Anjeli, bytosti plné ohňa a radosti, ponáhľajú sa s neba, aby mohli vidieť najväčší zázrak Boha — Jeho vtelenie a príchod na tento svet.

No ktože príde po anjeloch? Hádám rímsky cisar, židovskí mudrci alebo jeruzalemskí buržui? Nie, nie!! Jednoduchí ľudkovia, chudobní, pobožní! Jednoduchí sú tí, čo idú rovno bez rozmýšľania ku Bohu. — Preto ich Ježiško prijíma s takou láskou v pohľade. Ani keby sa kvôli nim bol narodil v maštali! V paláci by sa boli piastieri okúňali, no biedna jaskyňa im je známa. ...

Mária, dobrá Mária, volá ich bližšie. Oni si s dôverou pokľakajú k jasličkam — pred ten prvý oltár, na ktorom sa ukázala Eucharistia.

Vianoce!

Božie Slovo akoby uniká nádherám a krásam nestvoreného Bytia a oblečie sa do nášho tela. Predtým bola priepasť medzi ľuďmi a Bohom. Betlehemské Dieťa spravilo most, po ktorom kráčajú ľudia k Bohu.

Či sa potom čudovať, keď na každé Vianoce ľudské srdcia sú plné radosti; keď sa nám zdá, že Štedrý večer dýcha pokojom, láskou a radosťou?

Choďme s celým srdcom a dušou k Tomu, ktorý prišiel, aby osvietil každého človeka.

Betlehemské Dieťa pozrie i na nás pohľadom, ktorý nikdy nezabudneme.

NAZARET JE PRE NÁS.

Nazaret — dedinka, kde rástol Boho-človek. Z krásneho dieťaťa sa stal milý chlapček, z chlapca čistý mladík, z mladíka vznešený muž — ktorý urobil svetovú revolúciu: z hnoja nadutosti a pýchy vytvoril kráľovstvo lásky.

Nazaret je miesto, čo skrývalo skoro 30 dlhých a krásnych rokov Kristovej mladosti. Tam sa Spasiteľ modlitbou a sobranosťou pripravoval na dovriešenie svojho poslania. Jeho pohľad sa stával so dňa deň prenikavejší, jasnejší a hlbší.

Sv. Jozef, tesár, mal dielňu, kde deň po deň pracoval Božský robotník. Obyvatelia Nazaretu videli Ho kresť drevo s výrazom veľkej horlivosti, ktorá ožiarovala Jeho tvár. Oči sa mu sobrane skláňaly nad prácou a vyvieral z nich plameň vnútornej motlitby, poslušnosti, horlivosti, čistoty.

Jeho krásne oči sa časom dvíhajú k nebu, ako by chcely vyliat oheň, ktorý blčí v Jeho Božskom Srdci. Je to oheň, ktorý na to doniesol, aby ním zapálil svet. Božský pohľad rád sa skláňa na Máriu a Jozefa a zapaluje ich srdcia nebeským plameňom.

Načo týchto 30 skrytých rokov?

Skôr ako by Božský mladík šiel rozsievať po svete oheň lásky, učí nás: že ak my chceme rozdúchať v srdciach bližných Božský oheň, musíme ho najprv v sebe zapáliť. Nielen to: musíme ho v sebe udržovať a zväčšovať mocným vnútorným životom.

Ježišov príklad v Nazarete nám hovorí, že musíme žiť z Boha, keď chceme pomáhať svojim bratom. Veď ktorémuže kresťanovi nemá byť na srdci spasenie blížneho?! — Naša činnosť je často bez ovocia, lebo niet v nej ducha modlitby, ktorá ma byť svetlom a dušou každého podujatia. Naše srdce sa musí živiť Bohom, len tak bude Božie.

Nazaret? Kristus ho nepotreboval. Te-
da? Je v prvom rade pre nás, aby nám
bol vzorom pre vnútorný život.

KED IDE O BOHA ...

Mal dvanásť rokov .

Utešený chlapec: zlaté vlasy objímajú
utešenú nevinnú tvár. Jasnú, hlbokú a li-
gotavú oči oživujú krásne ťahy panenskej
tvári. Na Božskom čele sa zrkadlia vysoké
myšlienky. Jeho telo je pružné, pohyby
útle: žiara Božskej mladosti dýcha z Neho.

A Jeho Srdce? Žriedlo najšľachetnej-
ších citov. Veď od samého začiatku blčí
v ňom vatra lásky ku Otcovi, k ľuďom —
svojim bratom.

Hľa, tento vznešený zjav sa ukáže uči-
teľom v jeruzalemskom chráme. Starí kňá-
zi a mudrci sú očarovaní pohľadom zried-
kavého chlapca. Ako sa len čudujú, keď
chlapec začne hovoriť a jeho strieborný
hlas nesie vážne slová? . . .

Ježiš pozrie na každého. V Jeho pohľa-
je tolko vážnosti a múdrosti, no i tolko
pôvabnej poníženosti! Malý Ježiš je ti-
chý a ponížený srdcom . . .

*

V dverách sa ukáže bojzlivá a pokor-
ná Mária. Má utrápenú tvár. Jej srdce
nemohlo znieť Ježišovu neprítomnosť.

— Synu ... prečo si nám to urobil? Tak sme, Ta hľadali. . .

Nie výčitka, nie. Ale horúca láska ku svojmu Bohu sa ozýva v týchto slovách!

A Ježiš? Jeho Srdce Mu diktuje Božskú odpoveď:

— Nevedeli ste, že mám byť v dome svojho Otca?

Má rád svoju Matku — ale najprv Boh a Jeho vôľa! V tej odpovedi vidíme Ježišovú dušu, ktorá žije pre Boha.

Načo to všetko ?

Pre nás! Ježiš nezabudol na krásny druh apoštolovania: príkladom. Chcel nám povedať a ukázať, že keď ide o Boha, ani rodinné city nás nemôžu zdržovať.

CI IDEŠ I TY ZA NÍM?

Prišiel čas. Ježiš sa má zreteľnejšie ukázať svetu. Opustil tichý a spokojný život v Nazarete. Ide oduševňovať národ, aby ho priviedol k Otcovi; ide zvestovať svetu učenie, ktoré celkom premení ľudské pochopenie.

Kde kročí, tam sa stávajú zázraky. Do duší vlieva svetlo, utišuje srdcia. V Jeho Božskom Srdci 30 rokov sa skrýval apoštolský oheň, ktorý sa naostatok ide vyliat na ľudí, na svojich bratov.

Ide zakladať nehynúcu organizáciu — Cirkev. Na to si vyberá prvých robotní-

kov. Od nich len jedno žiada: aby počúvali hlas Jeho Srdca, aby porozumeli výzvu Jeho pohľadu.

*

Zavolať Šimona a spravil z neho Petra — nielen dľa mena, ale ho spravil skutočným základným kameňom Cirkvi.

Stretol Filipa a pozrel naň. Filip nechal všetko a na jednoduché slová »Poď za mnou« bez slova sa pobral a šiel. — Ktorý človek by to dokázal: povie dve slová a — ľudia idú za Ním. Nesľubuje bohatstvá, nedáva peniaze. Veru — sú to slová, čo majú Božský pôvod.

Ani diaľka neprekáža Spasiteľovmu oku: hľa Natanael — budúci Bartolomej — stál pod figovým stromom a Spasiteľ ho videl, odstránil z neho nedôveru a zavolať ho. Prostoreký Bartolomej šiel.

Panenský Ján čítal v Ježišovom pohľade toľko vecí, že ostáva navždy čistý, stane sa orlom a vyletí ta, kde telo a krv nemôžu dôjsť.

A povolal i ostatných . . .

*

A volá stále, a bude volať. Jeho Božský pohľad vždy vykonáva výber, tiahne a označuje kňazov a moderných apoštolov, ktorí pokračujú v Jeho robote.

Slová »Poď za mnou« ostávajú večné — ako ostatné slová Kristove: už dlhé storočia nachádzajú ozvenu v srdciach.

Jeden sa stáva kňazom, druhý misionárom, tretí rehoľníkom, štvrtý laickým svetským kňazom ...

»Pod' za mnou!« To je pre každého kresťana. Pre každú dušu, čo chce ísť napred.

No a ktože nemá ísť napred? . . . Kto je istý, že je už pri celi?

»Pod' za mnou« je heslo, čo dovedie Tudi k Bohu.

DOBRÁ VÔĽA — TO JE POKLAD!

Spasiteľ sa blíži k mestu. Je to Jericho. Ponad strechy sa zeleňajú utešené palmy. Záhrady sú plné stromov. — Krásny pohľad.

More ľudí ide naproti veľkému Prorokovi-Ježišovi, obkolesí Ho a s veľkou slávou Ho vedú ku mestu.

I v meste Ho čaká hŕba sveta. Je stisk, každý sa tlačí napred, chce vidieť veľkého Cudotvorcu. Tisne sa i Zachej. Napína sa, usiluje sa vidieť. Ale je malý. Zacláňajú mu ostaní. Predsa nepopustí. Vnútoraná sila ho povzbudzuje vidieť veľkého Neznámeho. Preto sa vyškriabe na strom a odtiaľ hľadá, pozerá . . .

A prišiel Ježiš. Požehnáva, uzdravuje, má potešujúce slová, srdečný pohľad. Všetci sú vo vychytení. A Zachej pozerá. I jeho sa chytá oduševnenosť.

Ale čo to? Veľký Prorok zastane, zdvihne svoje krásne Božské oči a pozerá na Zacheja. Ó, bol to čudný pohľad, veď Ježiš náročky pozeral naň. Lúče Spasiteľových očí vnikly Zachejovi do hĺbky duše a pretvorily ju .

— Zachej, poď len dolu. Dnes budem nocovať v tvojom dome.

Zachej — pred chvíľou úžerný skupáň — schádza. Je v úchvate. Nevie sám, čo sa s ním robí. Len cíti, že sa stáva lepším — a to ho naplňuje radosťou.

— Pane, polovičku svojho majetku dám chudobným; tým, ktorých som oklamal, dam štyri razy toľko . . .

*

Takto vie účinkovať milosť Božského Srdca!

Takto treba vedieť rozumieť hlasu Božského Srdca!

Zachej vedel rozumieť Ježišov pohľad, ktorý ho vyzýval povzniesť sa, napraviť sa. Zachejova pohotovosť je krásna. Je to človek ozastnej dobrej vôle.

Dobrá vôľa! To je poklad!

Sú duše, čo sú také maličké v prirodzených daroch, ako bol Zachej postavou. Ale dobrou vôľou a spoluprácou s milosťou vedia sa povzniesť ta, odkiaľ vidno Boha. Boh ich odmení a zostáva v ich srdci.

Božské Srdce, daj nám dar ozajstnej dobrej vôle. Len tak porozumieme Tvoj hlboký pohľad, len tak sa odtrhneme od zemských vecí a povznesieme sa k Tebe.

KDEŽE JE VAŠA VIERA?

Už sa mrkalo. Deň ustupoval a pomaly nastávala tichá noc.

Sbor apoštolov na čele s ich Vodcom prišiel ku jazeru. Ježiš cez horúci deň kázal, uzdravoval, tešil, vysvetľoval a putoval z mesta do mesta. Ťažký a namáhavý je apoštolský život.

Spasiteľ bol ustatý. Sadol na loďku a zaspal. Oddychovanie Bohočloveka iste bolo krásne. Vznesená tichosť na tvári, jasné čelo a skromnosť celého správovania. Odkiaľ tá spokojnosť? Každý, čo žije v Bohu a z Boha, žije v istote ...

Zrázu zahviždí vietor. Nočná tichosť sa naruší. Vlny najprv len nespokojne čľapocú, potom s veľkým hukotom sa dvíhajú, hádžu sa jedna na druhú... A Ježiš? V nadzemskom pokoji odpočíva ďalej ...

Loďka sa podozrivé kolíše. Vlny sa už privysoko vyhadzujú. Na tvári apoštolov sa ukazuje nespokojnosť, potom neistota, naostatok strach.

Netrpezlivo začínajú drmať Spasiteľa za plecía:

— Pane, pomáhaj, zle je s nami.

Ježiš otvorí svoje krásne oči, spokojne sa zdvihne:

— Čože sa tak strachujete? Kdeže je vaša viera?

Milým okom pozrie na poslušnú prírodu a Jeho ústa zašepcú Božské: »Ticho!« A prírodné sily splasly.

Kdeže je vaša viera? Už je nie v Božskom Srdci? — Smutná výčitka ...

Božské Srdce! Čo aký smutný a tmavý bude náš život, čo aké bolesti a skúšky prídu na nás, ostaneme Ti verní! — Kde je naša viera? V Tebe! — Od apoštolov sa budeme učiť, ako nemáme veriť . .

Keď svojou vierou hľadáme Boha, nájdeme Ho, a vyletíme tak vysoko, že nás vlny rozzúreného sveta nedosiahnu.

Kedyže uškodilo more vysoko lietajúcim vtákom? ...

ŽIVÁ VODA.

Sparno je. Pichľavé lúče palestínskeho slnka rozpaľujú poverie. V tejto horúčosti kráča Samariou krdlik ľudí: Ježiš so svojimi.

Hľa, ozajstný Apoštol. Jeho Božské oči vidia, že tohto dňa má stretnúť dušu, ktorá je úprimná, ktorej však treba pomôcť.

Prišli ku studnici, čo, zdá sa, pochádzala ešte z Jakubových čias. Spasiteľ si sadol a čaká . . . Čaká, kto príde. Prišla Samaritánka. Ježišovo Srdce posielala prvú milosť, dáva príležitosť, aby bludná duša poznala, koho má pred sebou:

— Daj sa mi napit' . . .

Žena nerozumie: Ako? Žid sa osmeľuje pýtať čosi od Samaritánky? (Židia a Samaritáni boli si vo vlasoch).

No Ježiš podvihne riasnice svojich Božských očí. Pod Jeho pohľadom sa jej duša otvára. Otvorila sa natoľko, že už mohla trochu porozumieť tajomné Spasiteľove slová:

— Keby si poznala dar Boží! Keby si poznala Toho, kto sa s tebou rozpráva, sama by si si pýtala vody, a On by ti dal živej vody . . . Kto bude piť tú vodu, nikdy nebude smädný . . . Sám sa stane studnicou, striekajúcou až do večného života . . .

Ona — pravdaže — túži po živej vode — ale ju ešte nepoznáva celkom. Najprv jej povie Ježiš veci, pre ktoré sa ona musí červeňať. No oľutuje svoj minulý život — preto sa jej Ježiš jasne ukazuje:

— Ja som Mesiáš, ktorí hovorí s tebou . . .

Ona zazrie," vidí, rozumie a verí. Oheň Božskej lásky spálil v nej všetky chyby.

Z hriešnice sa stala kresťanka, z kresťanky apoštolka:

— Podte, našla som Spasiteľa ...

Samaritánka nám dáva príklad. Je to duša, čo vie piť pri studnici milosti. Dáva sa celkom Božskému Srdcu.

Keby si poznala Boží dar — tie slová nikdy nezabudne. Pri Ježišovom pohľade dostala krídla a letela ku každej obeti, ktorú od nej žiadal.

Keby si poznal Boží dar! Keby si poznal ozajstnú živú vodu!

— Nech sa nám tie slová vždy ozývajú v srdci.

Keď budeme my mať živú vodu — milosť a lásku Ježišovho Srdca — vtedy, len vtedy ju budeme môcť dávať i druhým.

Treba vedieť porozumieť Boží hlas ...

SLOVÁ PRE BLAHOSLAVENÝCH.

Pre tých, ktorí chcú byť blahoslavení.

Smelé slová, ktoré vyšly priamo zo Srdca Bohočloveka. Ich uskutočnenie utíši a postaví do rovnováhy každú dušu. Oslobodí ju od otroctva tak, že bude ani struna, čo sa rozochveje pod Božským prstom.

Ježiš stojí. Jeho postoj ukazuje, že ide povedať zriedkavé slová. Okolo neho samé ľudské srdcia, veľa-veľa ľudských srdc.

— Blahoslavení chudobní duchom, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

— Chudobní? Hej, ale duchom. Nie každý žobrák je blahoslavený, ale ten, komu neprirastá srdce k bohatstvám, či ich už má alebo nie.

— Blahoslavení tichí, lebo budú panovať nad zemou.

Tichí — ako bol Ježiš. Tí, čo nedajú zúriť svojim náruživostiam, tí majú spravovať iných.

— Blahoslavení, čo plačú, čo smädia po spravodlivosti, čo sú milosrdní, čo majú čisté srdce, čo chcú pokoj, no najmä tí, ktorých prenasledujú.

Cudní blahoslavení, povie ktosi. Ale Ježišovo Srdce hneď dáva príčiny:

— Budú potešení, budú nasýtení, dostanú milosrdenstvo!

— Uvidia Boha, budú sa volať Božími deťmi!

— Im bude patriť Božie kráľovstvo.

»

Toto je zbierka zákonov a nariadení pre kresťanskú dušu. V týchto ôsmych pravidlách je smysel kresťanského života.

Božské Srdce dáva nám v týchto slovách oslobodzujúcu lásku, ktorá odväzu-

je dušu od všetkého, čo ju držalo prikutú ku zemi. A' chápvavé duše získavajú pokoj detí, pokoj bez starosti.

#

Ježiš skončil, čo chcelo povedať Jeho Srdce. Jeho pohľad povzbudzuje, vlieva silu a pevnú dôveru do úbohých srdc.

— Radujte a tešte sa, lebo v nebi vás čaká veľká odmena!

Nadľudské ticho zachvacuje ľudí pri tomto nevídanom učení.

Duše sú pod očarovaním veľkého Proroka. Každý sa vracia v hlbokom zamyšlení.

Koľko ráz sa zamýšľa nad tým terajší svet!?

CO JE BOH V NAŠOM KAŽDODENNOM ŽIVOTE?

Boli ste už kedysi ustatí, dolámaní od prác, znechutení? ... Priletí ku vám naraz usmiate dieťa s belasými očkami — a vaše čelo sa rozjasní. Hľa účinok anjelských duší!

Veľký Prorok — Ježiš — má ťažkú robotu: brániť pravdu, sekať sa s farizejmi, chodiť z mesta do mesta, učiť, vysvetlovať ...

Aj On chce sa občerstviť — s tými, čo sú čistí, pravdiví a krásni. Chce vidieť

svoj obraz a odlesk v kryštálových dušiach.

Prichádza ku ktorémusi mestu. Len čo ho zbadaly detičky, už sa hrnú k Nemu, usmievajú sa Mu. Jedno si sadá na Jeho kolená, druhé Ho drží za ruky, tretie Mu veselo šteboce . . .

Krásny obraz! No nie je pravdivý? Ved len tak môže zachádzať Stvoriteľ s nevinnými tvormi, ktoré v Ňom vycítily čosi, čo ich ťahá, čo vábi ich srdcia.

Božské Srdce sa s láskou pozerá do nevinných srdc. Tým viac, keď k Nemu letia samotné, s jednoduchou ale horúcou dôverou! Sohne sa a s úsmevom počúva džavotanie detských úst. Jeho svätá ruka útlo hladí okrúhle hlávky so zlatými vlas-kami.

Nechajte maličkých, nech prídu ku Mne; veď nebeské kráľovstvo patrí tým, čo sa na ne ponášajú.

V tomto je celá vec! . . .

To, čo deti — čisté a svetlé stvorenia — robia prirodzene a samy od seba, to máme aj my robiť, a to vedome a nadprirodzene robiť.

Čože vidíme v decku? Dôveru a lásku. Jednoduchosť a odovzdanosť. Nevinnosť a čistotu. Dieťa má všetko v matke, verí matke.

Mama to povedala — je jeho odpoveď, keď mu prídu pochybnosti. Matka je jeho svetlom a obzorom. Keď je v radosi, volá na matku; keď ho čosi trápi a boli, volá za matkou. Je čisté. Ako slnečné lúče sa nezakalia pri dotyku zeme, tak i dieťa kráča neporušené ... Je ponížené!

Naša matka? To je Boh! Je viac ako matka.' S Ním len tak možno zaobchádzať ako dieťa s matkou. V prvom rade ponížené.

Čo je Boh v našom každodennom živote? Myslíme na Božské Srdce? Obraciame sa ku Spasiteľovi i v radoostiach, a nielen v bôľoch? . . .

Zapamätajte si: Nebeské kráľovstvo patrí tým, čo sú ani deti! — Nože to už raz pochopme!

NAJŽICLIVEJŠIE SRDCE ...

Už ho čakajú.

Okolo cesty sa popostavovali chorí: slepí, nemí, poranení. I duševne chorí.

— Ježišu, Synu Dávidov, nože zmiluj sa nad nami!

— Pane, ak môžeš, uzdrav nás!

To je hlas viery, ktorý vystupuje k Bohu. Vystupuje silne a horúco, aby upozornil na seba všemohúcu dobrotu. Sú to — niekdy — i hlasy ešte nedokonalej viery, pochybujúcej a mysliacej len na seba.

Ježišov pohľad sa prechádza: otvára zrenice očí, oživuje chromé údy. Z Jeho bohatého Srdca prúdami tečie pomoc pre telesné a duševné biedy.

•

— Ja som cesta a život. Kto verí vo mňa, vstane i keby bol mŕtvy.

Marta uverila. Božské »Lazar, pod' von« sa ozvalo, a Lazar vychádza svieži a plný života.

— Nebojte sa, len uverte, a vaša dcéra sa zachráni.

Jair uveril. Útle »Dievča, vstaň« sa ozvalo v izbe. Dievča sa zdvihlo a živé sa tešilo v matkinom náručí.

— Neplač — vraví uplakanej najskej matke, čo ide pochovávať jediného syna.

Akiste myslel vtedy na svoju vlastnú Matku, ako bude stáť ubolená pod krížom a plakať.

Jeho Srdce sa zmilovalo a vzkriesilo naimského mládenca.

*

Božské Srdce! Koľko dobroty je v Nom. Len Ono nám môže pomôcť celkom, oslobodiť nás od všetkých trápení. Choďme k Nemu. V našom vlastnom srdci vždy majme miesto, kde si schovávame dôvernosti pre Najsvätejšie Srdce. Ono príde a vezme ich.

Choďme k Nemu! Ako?

s vierou! Ale so silnou vierou. S vierou v Jeho dobrotu. Len Ono jediné môže porozumieť a potešiť naše najpálčivejšie bolesti. Ved' mal srdce ako naše: srdce, čo poznalo nielen radosť ale i smútok. Bolo to Srdce najhlbšie, najcitlivejšie, najútlejšie a najžičlivejšie zo všetkých srdc.

Porozumie nás istotne! Ved' niet srdca, čo by bolo bývalo tolko skúsilo, tolko pretrpelo . . .

KRISTOV POHĽAD NA HRIEŠNIKOV.

Ježiš s hriešnikom! Hľa, dva ohne, čo sa neznajú. Jeden Božský, vychádzajúci z Božského Srdca. Druhý pekelný, pochádzajúci z pokazenej náture.

Ako hľadel Ježiš svojimi očami na hriešnika? To, čo v ňom videl, bolo, že je to padnutý, ranený človek, ktorého treba zachrániť, pomôcť mu. Praje mu všetko dobré. Má k nemu najväčšiu lásku. Ved' celý smysel Jeho vtelenia a Jeho tunajšieho života je v pomáhaní hriešnikom.

V hriešnikovi vidí obraz svojho Otca, no zašpinený a zohavený obraz. S akým ohňom a túžbou chce napraviť ten obraz! Hnusí sa mu hriech, ale ľutuje obeť hriechu. — Nie je voči našim biedam ako povýšený sudca, ale ako tichý baránok, čo chce vziať na seba hriechy sveta.

Prišiel pomáhať dušiam, dvíhať padnuté srdcia!

— Tí, čo sa majú dobre, nepotrebujú lekára, ale chorí!

— Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov!

— Duch Pánov ma poslal ku chudobným, liečiť zlomené srdcia, vyslobodiť zajatých!

— Ten z vás, čo je bez hriechu, nech prvý hodí skalu na ňu (hriešnicu).

S akým poľutovaním hľadel na padnutú ženu!

— Žena, kdeže sú tí, čo ňu obviňovali? Nik ňu neodsúdil?

— Nik, Pane!

— Nuž dobre! Ani ja ňu neodsudzujem. Choď a nehreš viac!

I Judášovi chcel pomáhať. S bôľom mu šepká:

— Priateľu môj, načo si prišiel? — No, ten nechcel rozumieť. — Jediný pohľad na Petra a Peter sa horko rozplakal.

Hriešne duše sú Mu ako ranené vtáčatá, ranené hriechom. Nemôžu sa povzniesť do vyšších krajín a ospevovať Boha. Ježiš hľadá na ranené vtáčatá a chce zaceľiť polámané krídelká.

*

Aký to vzor pre nás!

Keď nás urazili, prvá naša myšlienka bola hádam, pomsta, hnev, zlosť. City ne

odpustiteľnosti nás chytaly. Pozerajme na Ježiša. Ešte i s kríža šepce: »Otče, odpusť im. Veď tí chudáci ani len nevedia, čo robia!«

Kdeže si vycvičíme svoje srdce na takú krásnu veľkodušnosť? V styku s Božským Srdcom! Chodievajme k Nemu vždy s dôverou. Veď je také dobré. Chce, aby sa ľudia k Nemu obracali.

DOBRY PASTIER.

Je večer. • Všade sa začína krásne ticho. Vzduch sa osviežuje, slnečné lúče koso padajú už len na najvyššie vrchy. So zelených trávnatých strání schádzajú ovečky: spolu, svorne, Starostlivý pastierik kráča pred nimi. Ukazuje im cestu, vyhýba priepastiam, pomáha im prejsť cez potok ... Veď sú to jeho ovečky. A ony ho majú tak rady! Najmenšie jeho zahvizdnutie už rozumejú.

Krásny obraz!

Takýto obraz mal podistým Kristus pred očami, keď z Jeho Srdca vyšlo utešené podobenstvo o Dobrom Pastierovi.

— Ja som dobrý Pastier!

— Dám život za svoje ovce! — I dokázal to.

— Poznám svoje ovce. A ony ma tiež poznajú.

S Ježišom nemožno zablúdiť. Ovce-
dúše, ktoré idú za Ním, sú isté, že sú na ce-
ste Pravdy, Života a Svetla. Kráčajú pod
Božskou žiarou pohľadu Dobrého Pastie-
ra. Aká sladká istota!

Ovce, čo sú verné nebeskému Pastiero-
vi, sú i isté, že nájdu bohatú duchovnú pa-
šu, že si zachovajú zdravé srdcia, že cho-
dia po neporušených cestách.

Akože sa horúco nepritúliť k Tomu, čo
dáva život za svojich? Akože môžu neísť
za tým, čo nás isto-iste dovedie do ne-
beského košiara?!

On je jediná Brána, cez ktorú možno
dôjsť ku spaseniu.

*

Sú všelijaké ovce.

Také, čo priveľmi strečkujú, čo sú ne-
poslušné, všetečné, rozpustené. Na Pastie-
rovo slovo veľa nedajú. Nuž stáva sa, čo
sa nemá stať: zablúdia, prídu na zlé cesty,
nad priepasti; polárnu si údy, i zabijú sa.

Srdce Dobrého Pastiera to vie. Lúto mu
je. Ide im pomáhať — len aby si daly po-
vedieť! Ježiš sa kloní nad hriešnikom s lá-
skou dobrej matky nad chorým dieťa-
tom . . . Kedyže už raz porozumieme lásku
Jeho Srdca?...

Ó, večný Pastier, Božský Vodca! ostá-
vaj s nami, veď nás! Pomáhaj nám, keď
sme sa pre ^anovitost zamotali do trnia
hriechu!

Zaved' nás, ó Božské Srdce, ku večnému Otcovi!

MLADÝ BOHÁČ.

Bol mladý, čerstvý a — zdalo sa — i horlivý. S koľkou túžbou pribehol ku Spasiteľovi:

— Dobrý učiteľ, čože mám len robiť, aby som si získal večný život?

Pán Ježiš pozrel naň a zamiloval si ho. Potom mu povedal:

— Ešte jedna vec ti chybuje: popredaj, čo máš, daj to chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!

Spasiteľ videl v ňom peknú dušu, srdce s veľkou túžbou, s potrebou vystúpiť vyššie. Ježiš hľadel naň a pohľadom sa ho pýtal:

— Chceš dýchať čisté povetrie nevinných duší?

— Chceš ísť do krajov vnútornej slobody a Božskej lásky? Chceš, aby som bol hudbou tvojho života? Ó, keby si len poznal ľahkosť a krásu srdca, čo vedely zanechať blato sveta! ...

•

Mladík nerozumel. Dušu a srdce si neovládal dokorán, ale ich privieral — a zavrhol ich celkom.

Bohatstvá a svet mu priveľmi udrely do hlavy. Zavalily mu srdce. Pre nerozdeľnú lásku k Božskému Srdcu už nebolo miesta . . .

Smutne odchádzal od Ježiša. Bol to jeden z tých mladých ľudí, čo vedia chodiť k Bohu iba s medovými citmi. Nemal o zajsťnej vôle a chuti.

Pán Ježiš smutne hľadá za ním. Vidí, že si chlapec zákope do zeme svoje srdce. Tam mu zhnije a vyjde na nivoč. Pekné nadanie zakrpatie v suchom svete. Ježišova milosť veje okolo neho. Len srdce by bolo treba otvoriť.

No, darmo!

Odchádza od Božského Srdca, od studnice svetla. Ide hlbšie do tône smrti. . .

Spasiteľ sa obrátil ku prítomným:

— Oh, ťažko je vojsť do nebeského kráľovstva tým, čo majú bohatstvá!

Tým totiž, ktorým srdce priveľmi pri-rástlo ku mamone. Tým, čo stavajú pe-niaze pred Boha.

A nazdávate sa, že sú šťastliví? Veru nie! Smutní sú, nespokojní. A v našich ča-soch, keď nevedia, čo majú robiť na tom-to svete, vezmú si revolver . . .

— Keby ste poznali Boží dar! . . .

»CHOĎ V POKOJI!«

Hej, už videla kdesi Jeho pohľad! Vtedy urobil v nej prvú zmenu. Preto sa teraz Mária-Magdaléna nemôže zdržať a neísť ku Spasiteľovi.

Vošla do jedálne farizeja Šimona, ktorý povolal Ježiša na obed. Ide skromná. Prísne oči farizejov sa zapichujú do nej — verejnej hriešnice. Ale ona nedbá . . . Nech si myslia, čo chcú. Je smelá. Hodí sa ku Ježišovvm nohám, rozbije nádobu s voňavou masťou, vyleje mu ju na nohy, plače a utiera Jeho nohy vlasmi. . .

Prítomní začali hundrať. Čože tá tu chce? Ježiš prorok? Veď ani nevie, koho má pred sebou.

O nie! Mýlite sa, farizeji! Dobre On vie!

— Šimon, keď som prišiel k tebe, ani si mi len nohy neumyl; (tak to robievali Zidia s hosťami); a táto mi ich umýva vlastnými slzami. . . Vravím ti, veľa hriechov sa jej odpúšťa, lebo mnoho milovala.

S dobrotou Božského Srdca pozrel na hriešnicu:

— Odpustily sa ti hriechy. Choď v pokoj!

•

Mária sa zdvihla, triasla sa od pohnutia i od vďačnosti. Cítila na sebe Božský pohľad, ktorý ju bral a vynášal ju vyššie.

Teraz sa celým srdcom obrátila k Bohu. S úprimnosťou a rovnosťou srdca vedela znieť pichľavé poznámky nafúkaných farizejských horenosov. Je ponížená . . .

Pre jej poníženosť jej daroval Ježiš slová, ktoré sa ozývajú po celom svete a hľadajú čakanú ozvenu:

— Odpúšťa sa jej veľa hriechov, lebo mnoho milovala.

Všade urobia ten veľký a krásny zázrak, ktorý spravily Márii-Magdaléne: pretvorila škaredú, zamazanú dušu na utešenv kvet, v ktorom Boh vidí svoj obraz.

No čosi je potrebné. To, čo bolo pri Magdaléne: poníženosť srdca, úprimná lútosť a smelá vôľa prísť k Bohu.

Len vtedy bude Ježiš hovoriť dušiam:

— Mária si vyvolila najlepšiu čiastku. Tú jej nikdy nik nevezme.

Jej meno ide teraz všade s Kristovým evanjeliumom.

CI NEVZDYCHÁ JEŽIŠ I NAD NAMI?

Jeruzalem, Jeruzalem! ... Zďaleka už bolo vidieť Jeruzalem. Vo večernej jasnosti ostro sa odrážal od ďalekého nebosklonu. Krásne paláce, obkolesené múrami — za nimi žirne polia, zelené kopce. Teraz leží na tom kliatba.

Ježiš sa zastavil na vršku, odkiaľ bolo vidieť Jeruzalem. Jeho Božské Srdce miluje svoju rodnú zem a jej hlavné mesto. Teraz mu oči smutne pozerajú do toho mesta, kde by ho mali s úprimnou láskou hostiť. Slzy mu vyhrknu: Jeho Božský prenikavý zrak vidí skazu pekného mesta. Lúto mu je, nemôže sa zdržať výčitky, ktorá predvída kliatbu, uvalenú na židovstvo:

— Jeruzalem, Jeruzalem! Zabíjaš prokov a kameňuješ tých, čo sú ti poslaní. Kolko rás som chcel shromaždiť tvoje deti, ako kvočka shromažďuje kurčatá pod krídla. Lenže ty si nechcel.

Aké je útle Božské Srdce! Ako ľutuje nešťastlivé mesto, lebo vidí jeho skazu. S koľkým bôlom mu hovorí:

— Nevedel si poznať čas, keď som ťa navštívil.

No neverné a slepé mesto ostáva v ne-
citlivosti ku Spasiteľovmu volaniu a vzdy-
chom. Malo by sa hodiť do náručia Toho,
čo ho môže zachrániť, čo ho ozajstne mi-
luje. Ale ono je nafúkané, pyšné a skaze-
né. »Nechcem«, odvrklo.

Na aký vysoký stupeň chcel Pán Ježiš
povyšit Jeruzalem. Bol by z neho spravil
také kráľovské mesto, že by nemalo pá-
ru . . . Ale darmo! Jeruzalemčania sú tupí
naproti milosti.

A Jeruzalem odvtedy neostal sám. Ježiš
dával a dáva štedré milosti a dary mno-
hým národom a mestám. Ale Ho nevedia
pochopiť, odvracajú sa od Neho. Neuzná-
vajú Ho a hanobia.

POHLAD PRI POSLEDNEJ VEČERI.

Už sedia. Ježiš so svojimi. Spasiteľ sa
soberie v mysli; veď ide urobiť najväčší
a najtajomnejší zázrak. Vychádza z Neho
čosi slávnostného. Jeho tvár sa premeňu-
je, Božský pohľad sa dvíha do výšok s
nadzemským pokojom, ktorý povznáša i
tých, čo naň hľadajú.

Dávna túžba Božského Srdca sa ide u*
skutočniť.

— Tak veľmi som túžil ješť s vami to-
hoto veľkonočného baránka, skôr ako by
som trpel. . .

No nielen to. Túži nám dať Seba Samého. Jeho Srdce je od tej túžby ako rozpálené ohnisko lásky, ktoré Ho stravuje za spásu duší.

Boh ide vojsť do podôb kúska chleba a do trošky vína . . . Ozaj niet väčšieho zázraku. V Eucharistii máme pred sebou tajomnú, nehmatateľnú a neporovnateľnú silu, ktorá zodpovedá Tomu, od koho vyšla . . .

Nastáva chvíľka, o ktorej snívalo celé ľudské pokolenie: spojenie s Bohom. Ježiš vstáva a Sám dáva prvé sv. prijímanie apoštolom . . .

Miláčik — sv. Ján je tak vzrušený, že dáva padnúť svoju hlavu na Božské prsia. Tam — na tlkote B. Srdca stráca všetku škvŕnu, tam čerpá ohnivú silu a čistotu.

Eucharistia, sv. prijímanie! . . . Koľko je kresťanov-katolíkov, ktorí naozaj prežívajú celú plnosť týchto tajomstiev? . . . Sv. Ján nám dáva príklad, ako robiť sv. prijímanie: pritúliť sa k Božskému Srdcu! Koľko síl, koľko čností a svätých skutkov možno čerpať zo sv. prijímania. Dúškom by sme mali piť túto svätú vodu. Mali by sme sa akoby stratili v pohľade Majstrovho Srdca.

Kresťan, čo dochádza od dobrého sv. prijímania, môže letieť do každého boja,

nič ho nenastraší, nič ho nezastaví. Čoho sa má báť? Je úd tajného Kristovho Tela.

Ešte čosi, čo môže byť hlavná vec:

— Dávam vám nový príkaz. Milujte sa tak, ako som vás ja miloval. Po vašej láske vás majú poznať.

Takto sa končí Božský testament lásky. Naň kladie Spasiteľ veličizný dôraz. Vo svojich bližných nám treba vidieť bratov, viac: samého Krista.

Jeden z najkrajších účinkov sv. prijímania by malo byť srdečné porozumenie bližných.

BOLESTI BOŽSKÉHO SRDCA.

Prišiel naostatok čas bolesti — takých bolestí, že ich ani jeden človek netrpel. Bohočlovek kráča v nočnom tichu ku Olivovej záhrade. Ešte raz preletí pohľadom po kraji, ktorý Ho nechce. A Srdce sa mu stislo . . . Čím je srdce útlejšie a hlbšie, tým viac cíti. A kdeže je útlejšie srdce od Ježišovho?

— Otče, ak je možné . . . No nie moja vôľa, ale Tvoja . . .

Jeho vôľa zvíťazila nad citovosťou, ktorá sa triasla pred veľkými mukami, čo mali prísť. Nielen telesné muky, ale i duševné. Myšlienka na ne vytisla mu krvavý pot... No Spasiteľ vychádza víťazný a spokojný. .1

— Nie moja, ale Tvoja vôľa.

Len čo skončil tieto slová, prichádza Judáš s falošnou a potmehúdskou tvárou. A Ježiš? ...

— Priateľu, počože si prišiel?

Čo hovory Ježišove oči? Judáš, Judáš... chceš sa ešte napraviť? Ešte je čas... Moje Srdce ti ostáva vždy otvorené. Chceš byť mojím dieťaťom, mojím apoštolom? Chceš? ...

Darmo! A predsa, koľko bolo láskavosti v Spasiteľových slovách! Ani najmenšieho hnevu, trpkosti a rozčúlenia. Sa iná láska... Ej, koľká mravná sila, aká hĺbka zmilovania! Len si pomyslíme, čo my robíme, keď nás hádam ktosi trošička urazí. Hnevy, rozčúlenia! — Nie, neodpustím. — To sme veru ďaleko od Ježišového Srdca...

Ale Judáš nechce rozumieť...

Dobrý Ježišu, daj nám silu nebyť Judášmi ...

A keby len Judáš! ... Ala tu sám Peter — skala Cirkvi — ťažko padá — hneď po prvom sv. prijímaní. Nedal si pozor. Predtým bol taký oduševnený za Ježiša. Len pred chvíľou — na Poslednej večeri — chvastal sa, že pôjde so Spasiteľom i na smrť. O pár hodín tri razy tvrdí, že ani len nepozná Ježiša! Ako to "bolelo B. Srdce, už i tak doráňané.

Jednak Ono vždy tak rado odpúšťa! Pán Ježiš sa obrátil a pozrel na Petra ...

Pozrel takým smutným pohľadom. Bol to pohľad, čo prenikol Petrovo srdce ani horiaci šíp. V tomto pohľade sa sústredila všetka dobrota a láska.

— Peter, ty ma nepozáš? . . . Tak krásne sme spolu žili za tri roky . . . No, buď spokojný! Milujem ťa vždy a idem umrieť za teba.

Peter, šťastlivý Peter, pochopil. Odišiel a horko sa rozplakal.. .

Šťastlivé duše, čo rozumejú ako Peter, ktorých umyla rosa úprimnej lútosti.

POHĽAD NA MATKU BOLESTÍ.

Apoštoli Ho opustili. I všetci ostatní, Predsa je jedno srdce, ktoré bolo vždy spojené s Božským Srdcom nevysloviteľným sväzkom. Srdce Márie, Panny-Matky. Mária sústredila teraz na Ježiša celú schopnosť milovania.

Jej srdce — nie zlomené, len hlboko ranené — obetovalo svoju Lásku nebeskému Otcovi.

I v nevýslovných bolestiach srdca šla naproti svojmu Milému — na krížovej ceste. Cez rozbesnený národ sa pretískala, len aby mohla aspoň zazrieť svojho Ježiša, povedať Mu všetko pohľadom. Ježiš cíti Jej pohľad a cez rany svojej tváre pozrie i On na Nu.

Sú chvíle, keď sa dve milujúce bytosti najlepšie rozumejú. Tieto dve neporovnateľné srdcia — Ježišovo a Máriino — sa tu porozumely; porozumely si v bolestiach. Ich duše sa spájajú v bolestných mukách. Trápenie ich spojilo navždy. Trápenie, ktoré sa skončí na hore Golgote, pod krížom.

Skôr, akoby Bohočlovek skončil posledný dych, skôr akoby opustil túto zem, posbiera ostatné sily, aby pozrel na stvorenie, ktoré Mu je najmilšie.

Jeho prvý pohľad — v Betleheme — patrili Márii. Ostatný patri tiež Jej. Pozrel na ňu pohľadom, v ktorom bola nevyjadriteľná odobierka. Bol to pohľad stvoriteľský, za ktorým nasledovali slová, ktoré urobily z Márie viac, ako bola doteraz.

*

— Žena, hľa, tvoj syn — ukázal na Jána.

— Synu, hľa, tvoja matka — ukázala Jánovi Máriu.

Studnica Máriinej lásky sa prehĺbila. Vyhlásená bola Matkou všetkých ľudí.

Zrodila nás — svoje deti — v nevýslovných bolestiach pod krížom. Jej srdce krvácalo. Ona sa stala pod krížom našou matkou, lebo bola pod ním ozajstnou spoluvykupiteľkou.

Mária pod krížom bola kňazom. To bolo Jej pozdvihovanie. Za spasenie celého ľudského pokolenia obetovala svojho vlastného Syna na kríži — hore na Kalvárii.

Nikdy by sme nemali zabudnúť, čo spravila Mária za nás! Pod krížom si naozaj zaslúžila, aby všetky milosti šly cez Jej ruky — aby bola ozajstnou Sprostredkovateľkou medzi nebom a zemou.

Mária — Matka všetkých milostí.

MILOVAL NÁS AŽ DO KONCA.

Ešte niekoľko chvíľ a všetko sa skončí.

Krásna bola Spasiteľova smrť. **I** v nej nám dáva príklad. Svrchovaný pokoj, plný jasnej a synovskej odovzdanosti sa javí v týchto slovách:

— Môj Otče, do tvojich rúk odozdávam svoju dušu.

Hľa, modlitba umierajúcich. Krajšej nik nevymyslí. Po nej oprie Spasiteľ dokrvaženú hlavu na drevo kríža, zatvorí oči v najvyššej sobranosti. Ostatný raz objíma vnútorným pohľadom všetky národy, všetky duše, za ktoré dal všetko a ktoré miloval až do konca.

A Jeho Božské doráňané Srdce? **Znovu** a zas prosí Otca, aby odpustil, katom, všetkým katoľom, i tým, ktorí cez stáročia budú obnovovať Jeho golgotské muky.

Jeho Božské Srdce? S horúcou láskou objíma všetky-všetky duše, čo šly a pôjdu za Ním až ku krížu, ba i na kríži; všetky duše, ktorých každý dych a tlkot srdca bude patriť Jemu, ktoré budú túžiť, ba pachtieť za každým krížom, aby Mu vrátily lásku za lásku ...

On, ich Kráľ a Najvyšší vodca: Ó, s akou dobrotou pozeral na ne so svojho kráľovského trónu — s kríža. Hľa, to je kráľovská cesta sv. Kríža.

•

A čo my? ...

Čo? Kľaknime si tam pod kríž, náruživým objatím sa pritúlme k Nemu a začnime svoju modlitbu. Tú, čo nám srdce hovorí.

— Ukrižovaný Bože, pozri na mňa! Nauč ma poznať Ťa, naozaj poznať. Vysvetli mi, prečo trpíš — vysvetli mi to tak, aby som to nikdy-nikdy nezabudol. Lúč Tvojho umierajúceho Božského pohľadu nech prepáli moju dušu. Ukáž mi jasne, že som — nik.

— Nauč ma poznať kríž a túžiť po ňom. Osvieť ma! Nech nahliadnem, že len cez kríž možno dôjsť ku nekonečnej Kráse.

— Vysvetli mi, čo je hriech. Vysvetli mi, ako milovať tvojich a mojich bratov. Umierajúci Kristu, vtlač do mňa smysel pre chudobu, porozumenie pre sociálnu biedu. Daj mi širočizné srdce!

— Trpiaci Bože, daj mi úprimnej ľú-
tosti .. .

— Ukrižovaný Kristu, ukrižuj ma .. .

— Dobré a láskavé Srdce, povedzže i
mne-lotrovi:

Ešte dnes budeš so Mnou v raji! Do-
voľ, aby som len a len do Tvojich rúk
mohol oddať svoju dušu . . .

VSTAL Z MŔTVYCH.

Židovskí predáci sa Ho báli ešte i po
smrti. Dali strážiť Jeho telo. Stavajú sa
proti Božej moci. Slepí chudáci.. .

Velkonočné ranné zore svitnú. Čerstvé
ráno. Ale aké je čudné. Nie ako ostatné
rána. Povetrím vanie čosi Božského, ne-
vysvetliteľná radosť sa chytá srdce . . .

Velkonočné ráno! Celý svet čaká
Čaká Slnko! Božské Slnko — osláveného
Spasiteľa. Smrť, kdeže je tvoje víťazstvo?

Kto by vedel opísať skvelý zjav vzkrie-
seného, živého Krista? Vzdušné krásne
telo nepozná prekážok, ani dialok. Jeho
pohľad dvihá, Jeho Srdce bije nekoneč-
ným tlkotom, ktorý už nikdy nepresta
ne.

Vzkriesený Kristus! Aká krásna záruka
nášho vzkriesenia — ak pôjdeme za Kri-
stom.

Mária, Jeho Matka, sa modlí, Ona pevne verí. Čaká Kráľa svojho Srdca, svoje drahé Dieťa. A On, jej Milý, prišiel. Ku Nej prišiel najprv. Akože sa stretli?

— Mama moja, hľa, už som zas tu!

Z Máriiných uplakaných a utroením prežiarených očí vybuší prúd mladosti a radostného života. Jej Ježiš je tu, ide Ju pritúliť na Svoje Božské Srdce, tak ako Ho ona túlila ku Sebe, keď bol ešte maličký.

Hľa, Mária má svojho Boha. Už bude navždy s Ním. Toto je odmena pevnej viery a nezlomnej lásky.

*

Ježiš nezabúda ani na ostatných. Vie dobre, že sú smutní, niektorí i zlomení, skoro neveriaci.

— Mária — privrava sa Magdaléne. Jeho slová sú také útle, také teplo prechádza z nich do srdca!

— Pokoj vám — tíši naľakaných apoštolov. Chudáci, iste sa i hanbili, že tak boli od Neho poutekali. Podistým čakali výčtiky. No zo Srdca vzkrieseného Ježiša veje samá dobrota, milota a láska.

— Dietky, máte čosi zjesť? — privráva sa im raz pri Jazeri. Sám im pripravil jedlo. Hej, samá láska, všetko zabudol a teraz ich len teší, povzbudzuje, pozdvihuje ich, vlieva im do srdca dôveru.

Ako je sladko byť s Ježišovým Srdcom!
Či Ho nemáme prosiť, ako ti dvaja, čo šli
do Emmaus:

— Pane, ostaň s nami!

Jeho Srdce len to čaká od nás. Úprimnú
túžbu po Ňom. On príde, bude sa tešiť so
svojimi vernými, bude bývať v ich srdci.

Vzkriesený Ježiš sa nás všetkých pý-
ta to, čo sa pýtal sv. Pera:

— Šimon, miluješ ma? . . .

Či naše srdce je už také tupé, že mu
nebude vedieť odpovedať na túto otáz-
ku? . . .

NANEBOVSTÚPENIE.

Vzkriesený Ježiš dal svojim apoštolom
posledné naučenia a pravidlá.

— Chodte a učte všetky národy . . .

— Vždy som s vami, až do skončenia
vekov . . .

Približuje sa odchod Bohočloveka. Bože
drahý, aký je len ten Jeho odchod celkom
inakší ako príchod. Tam v Betleheme
nevinné, nevládne dieťa, tu na Olivovom
vrchu — Vítaz. Akou čudnou, pre svet
nepochopiteľnou zbraňou zvíťazil!!

Mária, sväté ženy, apoštoli a učeníci
posledný raz idú s Ním. Kráčajú v svä-
tej sobranosti po skalnatom a strmom
chodníku, čo vedie na temeno Olivového
vrchu.

Jeho Božské Srdce je plné rozpomienok. Hľa, tam je miesto, kde učil apoštolov »Otče náš«, tam je Betania, tu je Olivová záhrada, kde zažil strašnú noc. Jeho krásny zrak zastavuje sa v každom kúte, ktorý Mu je známy . . .

No už je sprievod na vrchu. Spasiteľove oči objímajú ďaleký nebosklon, i to čo je za ním . . .

Vidí mestá: staré i budúce. Vidí Ninive, Babylon, Athény, Rím, New-York, Londýn, Moskvu . . . Vidí minulé i budúce národy.

I nás videl vtedy . . .

Ešte niekoľko chvíľ a Jeho sväté nohy ticho sa oddelia od zeme — od slzavého údolia. Ježiš sa soberie a ešte raz dáva Otcovi do opatery tých, ktorých Mu dal a od ktorých odchádza.

Vrúcne pozrie na svoju Matku a na svojich verných.

Potom obracia oči k nebu, dvíha ruky a posledným požehnaním objíma všetkých . . . A hľa, už sa dvihá s Božskou vznešenosťou! . . .

*

Vystúpme i my!

Lenže s Kristom nejde pýcha, ani bohatstvo, ani smyselnosť, ani závisť... I nám to treba nechať na zemi!

Ó Božský Orol, vynes nás do nebeských výšok! Odtrhni nás od zeme, aby sme sa neprotivili letu Tvojej milosti...

Naše duše nech letia za Kristom, ako letela Mariina duša. I keď ostala na zemi, aby pomáhala a radila apoštolom, aby bola Kráľovnou apoštolov — predsa Jej srdce bolo vždy s Božským Srdcom.

Božské Srdce, tiahni nás ku Sebe!

POHLAD Z HOSTIE.

Kristus bol včera, je dnes, bude zajtra. Už nezomrie! A ak nám odišiel so smrteľných očí, ostáva vždy živý vo všetkých svätostánkoch katolíckych kostolov na celom svete.

Načože ostal medzi nami takým zázračným spôsobom?

Aby hľadel na nás! Biela Hostia je Božie oko, čo hľadá na nás. Z malej Hostie prúdia na nás milosti. Malá Hostia pozná všetky záhyby nášho srdca. Vedie nás a miluje. Veď je to živý a skutočný Kristus.

Ktože nepocítil v základoch svojej duše hlboké účinky Ježišovho pohľadu, keď nás čaká ako zlaté Slnko, vyložené vo Sviatosti Oltárnej. Volá nás. V tichosti nás priťahuje.

Jeho Srdce, tlúče v svätostánkoch, prerába naše srdcia a naše duše — tak ako to robilo, keď bolo na zemi. Len choďme k Nemij a oddajme sa Mu, aby nás prepálil a pretvoril.

Srdce v Hostii je to isté, ktoré zmenilo Máriu-Magdalénu a Samaritánku. To isté, ktoré vzkriesilo Lazara, ktoré oživovalo a tešilo .

Vždy nás čaká vo svätostánku. Treba nám len ísť k Nemu a uzdraví naše duševné i telesné choroby. Jeho Božský pohľad sa opiera o nás, chce nás osvietiť, oživiť. Tak isto, ako kedysi robieval.

Sme často chorí a ustatí, nuž často i pozerajme na zlaté Slnko v monštrancii Čistý a žiariaci plameň sviečok okolo svätostánku nás povzbudzuje na horúcu a čistú lásku. Lalie a kvieťa pripomína nám panenskú. Celé okolie okolo Hostie nás povzbudzuje očistiť, povýšiť a posvätiť sa ...

Svojím pohľadom Ježiš nás núti žiť na svete, kráčať vo svetle, milovať a konať vo svetle. Beda nám, ak len jeden krok urobíme vo tme. Lahko sa nám môže stať, že navždy stratíme Boha, Svetlo. A bez svetla kdeže pôjdeme, čo si počneme? . . .

Prosme Božského Majstra, aby nám dovolil výšvihnúť sa na neporušené cesty a stratiť sa v bielunkej Hostii, v Kristovom Srdci. Veď je to studnica panenskosti, sily a svetla.

No nielenže nás volá, ale sám osobne chce vstúpiť do nášho srdca, chce nás krmiť svojím telom a krvou, svojou dušou a božstvom.

Eucharistia!

Ona utíši a uspokojí veľkých i malých, všetci nájdú v nej, čo potrebujú. Je mliekom pre deti, zdravým vínom pre silných, nebeskou medovinou pre dokonalých. Každá duša môže tam čerpať v hojnosti: silu, nádej, sladkosť

— Podťte ku mne všetci...

S akou nevýslovnou túžbou by sme mali lietať ku Hostii!...

ESTE PRÍDE!...

Deň pred Ježišovou smrťou pýtal sa Ho Kaifáš:

— Si Ty Kristus?

— Ty sám si to povedal. Hovorím vám, uvidíte Syna Človeka sedieť na pravici Božej a prichádzať na nebeských oblakoch . . .

Teda ešte príde!

A vtedy i my vstaneme z mŕtvych: dobrí i zlí. To je článok viery. Kroz človeka — Adama — prišla nám smrť, kroz Bohočloveka príde nám zmŕtvychstanie. Lenže nie rovnaké zmŕtvychstanie — každý ako si zaslúžil. Inak dobrí a inak zlí.

Vstaneme z mŕtvych!

Tak ako Kristus. Veď sme údami Jeho tela. On je hlavou. Ježiš žije v nás, celý žije v nás. Na konci vekov príde a vzkrie-

si svoje údy: zdravé i zhnilé — dobrých i zlých.

Týmto veľkým zákrokom Boh dovŕši v slávnom zasadnutí činnosť svojej Opatery nad ľudským pokolením. Nik nevie, kedy to bude.

V prítomnosti Božskej odmenia sa verní a strašne sa potrescú tí, čo sa odvrátili od Boha. Súd bude vykonávať Ježiš.

Ten istý Ježiš, čo sa v chudobe narodil v tmavej betlehemskej maštali, ten istý, čo mozoloval v Nazarete, čo učil, tešil, liečil. Ten istý, čo zomrel na temeni Golgoty . . .

*

Aký bude Ježišov pohľad pri poslednom súde? Aké bude Jeho Srdce? . . .

Mocný a silný pohľad, ktorý dostal od Otca moc preniknúť každú bytosť, poznať všetky zodpovednosti, vyvážiť všetky skutky, rozuzliť všetky myšlienky . . .

Najvyššia Spravodlivosť zažiarí nekonečným svetlom!

S nekonečnou láskou a dobrotou bude objímať Božské Srdce svojich verných. Bude ich požehnávať a túliť ku svojmu Srdcu. Zavedie ich do zaslúbenej slávy.

— Podte, požehnaní môjho Otca . . .

Sudcovský pohľad odsúdencom: bude v ňom jasnosť, pevnosť, rozhodnosť, strašná rozhodnosť bez apelácie . . .

— Prekliati, stratte sa mi s očí. S diablom choďte do večného ohňa . . .

Šťastlivé duše, ktoré sa oddaly svojmu
budúcemu Sudcovi! Šťastlivé duše, čo len
Jeho hladaly, čo sa Naň spolahly vo vše-
tkých biedach . . .

Chceme i my patriť medzi ne?

To len od nás — a len od nás — zá-
visí!

AKO MÁME MY HLADIEŤ NA JEŽIŠA.

Ako?

Ako na Boha a Človeka, ako na náš
ciel. Ako na Toho, v ktorom máme vše-
tko. Máme si klaknúť, často klaknúť, pred
svätostánkom a rozmýšľať.

— Vtelené Božie Slovo! Ježiš! Ty si
vzor každej duše.

Tvoj pohľad sa vtlača do nášho srdca
ako svetlo, čar a sila nášho života. Nauč
nás umeniu, ako hladieť na Teba, na
Tvoje Najsvätejšie Srdce.

— Daj nám ponížený o dôveruplný po-
hľad . . .

— Daj nám svätý a ohnivý hlad, čo
by nám nič nedovolil stratíť z Tvojej
sladkej a silnej lásky . . .

— Daj nám poznať a vniknúť do citov,
túžob a skutkov Tvojho veľkého Srdca,
ktoré je obrátené len k jednej veci — ku
láske.

— Pomôž nám vyvinúť a zväčšiť v na-
ších každodenných skutkoch a obetách

posväcujúcu milosť. Ved' ona je začiatkom **ozajstného** poznania a ozajstnej **lásky** k Bohu.

Nezabúdajme, že sme povolani žiť z Ježiša, s Ježišom a v Ježišovi; že sme zaštepni v Ňom a robíme s ním jeden strom, jedno mystické (tajomné) duchovné telo.

Našou povinnosťou je tak usporiadať všetky spôsobilosti našej duše, aby zvučala a žila dľa Ježišovej duše. Preto pozorajme s náruživosťou a čím častejšie na Spasiteľa, skúmajme Ho vo všetkých tajomstvách.

A nielen to! Zariadme si život dľa Jeho rád — nech sa robí čo chce, nech svet klebetí, ako chce. Na oltár nášho života postavme krásny a vznesený vzor — Božské Srdce, Eucharistiu.

Len takto sa bude v nás vyvíjať a zdokonaľovať naša účasť na Božskom živote. Treba sa nám zriecť všetkého, čo sa stavá proti Kristovmu Kráľovstvu v nás!

Náš pohľad na Ježiša — ozajstný, úprimný a horúci pohľad — bude svetlom našej duše.

— Ježiš! Všetci, čo na Teba hľadajú, aby Ťa milovali, aby **Ta** utvárali vo svojom živote a v duši, sú najväčší a najdokonalejší umelci-majstri. Ved' si Ty nato

KNIŽNICA
SALEZIÁNSKEHO
ŠTUDENTÁTU

Ž i l i n a
Rajecká 17

prišiel k nám, aby si v nás obnovil poriadok a krásu našich prvých počiatkov.

— Buď naším vzorom, vodcom! Našou jedinou myšlienkou! Ty, ktorý si »spev Otca«, »Slnko nebeského mesta«!

OBSAH:

Betlehemský pohľad	f
Nazaret je pre nás	9
Keď ide o Boha	H
Či ideš i ty za Ním?	12
Dobrá vôľa — to je poklad	14
Kdeže je vaša viera?	16
Živá voda	17
Slová pre blahoslavených	19
Čo je Boh v našom každodennom živote?	21
Najžičlivejšie Srdce	23
Kristov pohľad na hriešnikov	25
Dobry Pastier	27
Mladý boháč	29
Chod v pokoji	31
Ci nevzdychá Ježiš i nad nami?	33
Pohľad pri Poslednej večeri	34
Bolesti Božského Srdca	36
Pohľad na Matku bolesti	38
Miloval nás až do konca	40
Vstal z mŕtvych	42
Nanebovstúpenie	44
Pohľad z Hostie	46
Ešte príde!	48
Ako máme my hľadiť na Ježiša?	50

Vytlačiť dovolila rehorná vrchnosť v Bratislave
pod č. 813/1947 a cirkevná vrchnosť v Trnave pod
č. 9407/1947. - Tlačou Knihlačiarne Bežo a spol..
v Trnave.

KNIHTLÁČIAREŇ BEZO A SPOL., TRNAVA